

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ

(Πίνακας των Φών Ντρέιεν)

Τ' ΚΡΙΣΤΟΥΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

TOY TZAK ALONTON

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΚΛΟΝΤΙΚΕ (*)

"Ενα κομμάτι παντού λαρδί απόμενε στο χρυσοθήρα Μόργκαν-

σον ποι' κόπτενε κι' αὐτό νά τελεών. Η λεία τὸν βασάνες καὶ τὸ πρόδοντο τὸν πρόδοντες τὴ μεγάλῃ ἐπιδημίᾳ τοῦ νά φάν. Τὰ μάγουλα τοῦ ήσαν βασινόλωμένα κι' ή ἐπιδημία τοῦ τεντωμένη ἀπάν τού σόζονται. Τὰ μάτια τοῦν είχαν θολώτει κι' άσπληρη ή ἄγωνία πού τὸν βασάνες ζωγραφίζοταν σ'

αὐτόν. Σφίγγοντας τὰ χεῖλα τοῦ ὁ Μόργκανσον σηρώθηρε, ἔκανε μερικές βόλτες κι' ἔπειτα, αφοῦ ξαναψάθησε, ἔβγαλε τὴν πάτα τοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Βλέποντας ποὺς ήσαν ἀδεια, ἔβγαλε καὶ τὴν παντοκανόνα του πού ήταν πλεγμένη ἀπὸ τρίχες φάκιας, τὴν ἀναποδύομεσι μὲ προσοχῆ καὶ τὴν τίναξε. "Ἐπειτα συγχέντωσε τὶς διάφορες θῶμες ποιτεούμενος ἀπὸ μέσα, ἀνάμεσος στὶς ὅποιες βρισκόντουνται καὶ μερικά ψηνούνται.

Τὰ ξεχώρισε μὲ φροντίδα, ξεκαθάρισε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὶς τσέπες του κι' ἔτοι, ἔπειτα ἀπὸ ἓντα τέταφτο, κατώθιστες νὰ γεμίσουν τὴν πάτα τοῦ ὥς τη μέσην.

Τὴν ἀνάρε τὴν φωτιὰ τῆς καταστρόνσεώς του, καὶ πλησιάζοντας σ' αὐτήν, κάθισε ἀπάνω στὶς κουβέρτες γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὶς μονασμένες μάτιές του.

"Οταν η πάτα του τελείωσε, σηρώθηρε πάλι ὅρθιος καὶ, κυττάζοντας τὴν φλόγα τῆς φωτιᾶς πού ἔστηνε, παραδόθηκε σὲ βαθεῖες σκέψεις.

"Οσο σφερτόταν, σηγ-σηγ τὸ βλέμμα του φωτίζονται καὶ κάτω ἀπ' τὶς μαζεμένες του βλεφαρίδες, μιὰ ἄγρια ἀτόμαστη ζωγραφίζοταν στὰ μάτια του. Μέσα στὸ χάος τῆς ἀλιοτητᾶς του, ἔβλεπε ἐπὶ τέλοντας καθαρά κι' ἐλεγά πάρει τὴν ἀπόφασι του. Δὲν ήταν θεβαία πολὺ εὐγενικά ή ἀνόρθωτοι του αὐτῆς, γιατὶ τὸ πρόσωπο του εἶχε σκληρυνθεῖ κι' ἔνας σαρδώνιος σαρκασμὸς φάνηκε στὰ χεῖλα του.

Μιὰ κι' εἶτε πάρει τὴν ἀπόφασι του, ἔπειτε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Σήκωσε λοιπὸν τὴ σκηνήν του, ἔκοντ' ἔνα μάτογ τὶς κουβέρτες του, ἔπειτα τὶς φόρτωσε στὸ ἔλευθρο του μαζὶ μὲ τὸ λαμαρινέο μαγγάλι του, τὸ ἀτέλο του, τὸ τσεκούντον ποὺ καὶ τὸ κομμάτι τοῦ λαδιού, καὶ ξέστανε τὰ χέρια του στὴ φωτιά. Τὰ πόδια του τὸν ξέκαναν νὰ υποφέρει ποὺν καὶ κοντοσάντας ζεύγτηρε στὸ ἔλευθρο του, περνώντας τὸ χαλινάρι στὸν δώμα του. "Ἐπειτα ξεσήνησε, ἀκολούθωντας τὴν παγ-

μένη κοίτη τοῦ ποταμοῦ Γιούπον.

Μετὰ τέσσερες ὥρες ἔφτασε στὴ Μίντο, μιὰ πολιτεία ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου.

'Ο Μόργκανσον ἄριστος τὸν ἔλευθρο τοῦ πτρόδου στὴ μωαδικὴ ταβέρνα τῆς μικρῆς αὐτῆς πολιτείας καὶ ματήρες μέσου. Ἀριστος ἀπάνω στὸ πτράκο ποὺ μικρὴ συσκούλα—τοῦ ζωνσαφιοῦ—ποὺ φαινόταν ἄδεια, καὶ ωρτηρια;

— Φτάνει δι', τι ἔχει ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ πῶ ἕνα ποτῆρι;

— Ο ταβερνιάρης ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ σακκούλα καὶ στὸ Μόργκανσον ως ἔπειτα ἔρεψε ἕνα ποτῆρι καὶ μιὰ μιτοτίμη.

— Μήν ἀντηρεῖς γιὰ τὴν πληρωμή, τοῦ εἴτε.

— Πάρε ωδόσσο δι', τι ἀπομένει μέσος στὴ σακκούλα, ἐπειμενει ὁ Μόργκανσον.

'Ο ταβερνιάρης πήρε τὴ σακκούλα, τὴν κράτησε ἀναποδογυρισμένη πάνω ἀπὸ ἔνα πάτο, τὴν τίναξε κι' ἔπειτε ἔστοι ἐλάχιστη χρονδόσην. Τόπε ὁ Μόργκανσον ξαναπήρε τὴ σακκούλα, τὴν κύτταξε καὶ είπε ξανασμένος :

— Νόμικα πώς είλη περισσότερη σούνη... Γιὰ μισθοῦ δολάριο τοῦ λάχιστο...

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησης ὁ ταβερνιάρης. "Ο, τι χάρω ἀπὸ σένα, θύ τὸ πάρω ἀπὸ κανέναν ἄλλο..."

Ο Μόργκανσον πήρε τότε δειλά τὴ μονάχα ώς τη μέση...

— Τι ζάνεις κι' ἔστι, τοῦ φώναζε ὁ ταβερνιάρης. Γέμαιε τοῦ δόλαριο.

Μονομάχα ὁ Μόργκανσον γέμισε τὸ ποτῆρι του ὡς ἀπάντηση. "Ηταν ἄργη τὸ θεῖο πιοτό, νοιώθοντας τὴ φλόγα του νὰ τοῦ δαργώνται τὴ γλῶσσα, νὰ τοῦ πλημμοφίζει τὸ λάρυγγα μὲ μιὰ δινατή θεμιότητα καὶ νὰ κατεβαίνῃ ώς τὸ στομάχι του σύντας παταραμύτιο.

— Μήπως ἔχεις κι' ἐσύ σορθεύοστο; τὸν ωτο-

της τοῦ ταβερνιάρης.

— Ναι, ἔχω, τοῦ ἀπάντησης ὁ Μόργκανσον. Μὰ δὲν είνε τίποτε... Δὲν ἔχω ἀρχίσεις ἀπόμαχα οὔτε νὰ προβούμα... Ἐλάχιστο νὰ πῶ στο Ντρέιεν κι' ἔπειτα, μὲ φέσκα πάρα τόσα νὰ σταματήσω τὴν πρόσθια τῆς ἀρρώστειας.

— "Ωστε ἔχεις ὅλα τὰ κακά! τοῦ ἀπάντησης γελῶντας ἀγαθὸν ὁ καταστηματολόγος. Οὔτε χρυσάφι τοῦ δρῆμας, οὔτε χρυσιάτα ἔχεις, οὔτε σκύλους κι' είσαι κι' ἄρρωστος... "Αν ήμουν στὴ θέσι σου, θάπινα βρασμένο ἐλαύδην...

'Ο συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος
Τζάκ Λόντον

(*) Κ. λ. ὁ γ. τ. ι. κ. ε. χρυσοφόρος περιοχὴ μεταβούντος καὶ Καναδά, προσελκυόμενος κατά τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰώνος χιλιάδες χρυσοθηρῶν.

— Ναι, πάνω απ' αύτό, έπιβεβαώσθε ό Μόργκανσον (*).

“Επειτ’ από μισή ώρα εινεργειακής άναπτυξεως, ο Μόργκανσον άπωρεις ήσε τὸν ταξεριάρχη καὶ ἔργης. Πέρασε τὸ χαλινάρι τοῦ ἑλλαδικοῦ του στὸν ώμο του ποὺ τὸν είχε γράψει καὶ, πάροντας πάλι τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ τῷ βορρᾶ.

“Επειτ’ από λέντε ώρες πορείας, στάθηκε. “Ενα λαγκάδι γεμάτο βάθους καὶ ίτες σχηματίζει γονιά σ' αὐτὸ τὸ ξηρό μέρος μὲ τὴν πεδιάδα τοῦ Γιούκων.

Πρὸς τὰ δεξιά φανόταν τὸ παγωμένο ποτάμι. Ο Μόργκανσον δεξιάς με προσοῦσα τὸ τοπεῖον ἡ επιτηδειαί τη σκηνῆ τοῦ κοντά σὲ μερισμός ίτες ἀποφαινόντως νὰ μὴ φύγῃ απ' τὸ μέρος αὐτό, πρὸς σκοτώσει κανένα περιστοῦ χρυσοθήριον καὶ τοῦ πάψει τὸ χρυσόφρει.

“Επειτα ἐψήσει τὸ τελευταῖο πουμάτι τοῦ λαδιού του καὶ ίππει, ἀντὶ γ' ἄλλο ποτὲ λίγη βράχι. Κατόπι, ἐπειδὴ εἶχε νυχτόσια πειθαρίσθαι τὸ δίκαννον του, κατέβησε ώς τὸ ποτάμι. Στάθηκε ἐκεῖ καὶ κοντάζει ἐπὶ ἀρχῆς ὥρα τῆς κοίτης του. Χτιστούσε τὰ χεριά του καθὲ τοῦ ποταμοῦ τὸν ἄπαντα γιὰ νὰ κατελάσῃ τὸ μέρος αὐτό.

“Οταν ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ζαναγίνεται στὴν κατασκήνωσι του. “Οὐα τὰ τούρμα ποὺ τοῦ ἀπόμενων ἦταν μισοὶ σαράζ ἀλλαὶ κι' ἔνα κοντὶ κοριθιαίων. Μ' αὐτὰ τὰ δύο λοιπῶν ἕρτιαζε γαλέτες πετρές, καὶ ἀργά, μαστοντας καὶ μετονιά μ' ἀπελείωτη γοητεία, ἔφειται τρεῖς.

“Επειτ’ από τὴν τρίτη, στάθηκε καὶ φάνηκε διστατυκός. Ήγηρε στὰ χέρια του καὶ τέταρτη καὶ ἔνας ἄγριος ἀγόνας ἀρχισε μέσα του ἀν ἔφειται νὰ τὴ φάνη ἡ σῆ. Κύταζε τὸ σακιά μὲ τ' ἀλεύον, ποὺ εἶχε ἀπέστειλε ποὺ καὶ στὸ τέλος ἔβαιε στὴ μάτα τὶς γαλέτες ποὺ τοῦ ἀπόμενων. Εξικονιώναται τὴν τοφηή, μπούων ν' ἀνθέξει διο δοδούματα... εἴτε δυνατὰ μόνος του.

Καὶ ἔπειτα ἀφοῦ σκέψηται λίγο, πρόσθεσε :

— “Ισος καὶ τρεῖς...

“Ως τότε θὰ περνοῦσε τὸ θύμα του περιμένει...

Καὶ, ζαναπάνωντας τὸ δίκαννον του κατέβησε ὥρα τὸ ποτάμι. Σπλανύθηκε ἀπάντα στὸ χιόνι γιὰ νὰ μὴ φανεται καὶ περιμένει, ἀπάντος...

Μά ἔπειτα απὸ δέκα λεπτά, η παγονή ἀρχίσει νὰ τὸν περιμένει. Στὰ πόδια του μάλιστα ὁ πόνος ἱπταμένος. Σπάσθηκε τότε ὅλονθος καὶ, κόπωντας βούλεις, οντήσιε τὸ καπέτιον του. Μά κανένας δὲν φανότα.

“Επειτα ἔφειται νὰ τέμπτη χιόνι ψύλο καὶ ποτάμια τοῦ ποταμοῦ του. Κατόπι, κατέβασται στὸ ποτάμι. Τὸ ἀπόγευμα ἀρχίσει νὰ πέτυται τὸ σιωπητικό του.

Τὸ ἀπόγευμα ἀρχίσει νὰ δέσποινται τὸ ποτάμιον στὸ ποτάμιον. Λέπει ποτεῖς τὸν είχεν τοῦ τον τούς.

“Οπτάσιο οὔτε μια ἡλικία σκύλου, οὔτ' ἔνα τριζικοῦ ἐλαύνθοντο, οὔτε μια ψηλήρη τῶν ὅδηγῶν δέσποινται τὴ σιωπητι-

κατιαὶ τὸ δεινόν, ο Μόργκανσον ζαναγίνεται στὴ σκηνῆ του, ἔπειτα μετράει. Ξένας έφαγε δύο γαλέτες καὶ κοινοποιώθηκε κάτω απὸ τὶς πορφέρες του.

Μά δὲ εἶχε φάει ἀρχέτα καὶ γ' αὐτὸ κομιθήκε ταραγμένα, στρωγγυλώντας γύρω απ' τὸν ἔωτά του σὲ κάθε στιγμή, στενάζοντας καὶ μωρογεννώντας. Τὰ μεσανήτα, μῆ μπορδόντας νὰ κατηθεῖται, σπρώθηκε μὲ σέργα μια ἀπόκρια γαλέτα.

Κατὰ τὴ διάσταση των ἡμερῶν ποὺ ἐπακούοιτούσαν, τὸ κρύο ἔγινε τοσούπια πιο έντονο. Ο Μόργκανσον πρόσθεσε διὰ τὴ τεσσερες γαλέτες τὴν ἡμέα την ἀνεπαύσιαν νὰ θέρψουν τὸν δογματισμό του καὶ γι' αὐτὸ κανόνις τὴν προσή του τρεῖς γαλέτες τὸ ποτάμι, τοῦτο τὸ μεσημέρι καὶ ἀλλαὶ τρεῖς γαλέτες τὸ βράδυ. Στὸ ἐντομετατῆς ἐπινεματικοῦ ποτηρίου βραστούσαν γιὰ τὸ πορθώντο του.

Τὴν πεύτη μεριά, καθὼς δὲ ο Μόργκανσον παρακούσθηκε, εἶδε ξανά τὴν διονύσιο τοῦ ποταμοῦ, ποὺ μεγάλωνε δολοένα. Αἰσιός έτοιμαστικός. Αφοῦ πορτά δοκιμάσει τὸ δέλτο του ἀλλαγής, έπειτα γονάτισε μέσω στὴν τούρη του, ἔχοντας τὸ δάχτυλον της στὴ σκανδάλη.

Αἱ καὶ σκοτεινή σπιὰ προχωρήσε κάτω, μπάρεσε καὶ διάχρινε πλὼς λιανίς ένας ἄνθρωπος ποὺ ταξίδευε πεζός, μόνος του, χωρὶς συνήλικον. Ο Μόργκανσον μάπανε. Τὸ θήρωμα ήταν ἀσήμαντο. Οστόσο έτοιμαστικό να προσθοίση, σταν ἔξαφρα εἶδε πλὼς ὁ ταξιδιώτης ηταν ένας πτωχός Ιγνός.

Ο Μόργκανσον ἔγναλε ένα στεναγμό ἀπογοητεύσεως καὶ ἀφησε τὸ δέλτο του νὰ πέτη κάποια. Εντομετατῆς ὁ Ινδός, έξακολουθήντας μὲ διυσκόλια τὸ δρόμο του, πέρασε μπροστά

τον καὶ σὲ λίγο ἔξαρσιστηρε κατὰ τὸ νοτιά.

“Η ἀποτιζία αὐτὴ δὲν ἀποτάρρωνε κατόλιπον τὸ Μόργκανσον. Απεναντία σκέψηται νὰ κάνῃ πιὸ μεθόδιο τὸ καρτέρι του. Πήγε λοιπόν μὲ τὸ δέλτο του λιγό πιὸ πάσσον, ὃ τὴν εἰσόδο ἐνός βάλτου, ἀνάμεσα στὶς λιτές καὶ σὲ πυκνούς θάμνους.

“Ἐκούνει ἔνα απ' τὰ δέντρα αυτὰ καὶ στὸ ἀπομεινάδι τοῦ κορμοῦ τον ἔκανει ἔνα βαθύλυγμα, ἀπάντα στὸ ὄπιο τοποθήτης τὸ δίκαννό του μὲ τὸ στόμα του γριούσιμον πρὸς τὴν κοίτη του ποταμοῦ. Επιστρέψει στὸ σκοτάδι, λαγόστεις.

“Ετσι ἔνα δράδιο, πηγή ποτάμι, πέρασε μέσω στὸ σκοτάδι, κάνοντας τὰ κουδούνια του ν' ἀπτησοῦν.

Μέση στὶς ἀδιναμία του τὸ δράση, ο Μόργκανσον ἀρχίσει νὰ μασάναι τὶς γαλέτες του μὲ μια θλιβερή δράση. Η καρυούρια εἶχε στηνωμέστησε εναντίον του. Συλλογίζοντας πῶς μόνο ἔνας διλοςός εἶχε πράσσει, ἀρφόντως περιμένει, μιέρα. Ενώ τὸ δίκυλο πέρασε νίκητα.

Μέση στὴν πλευρά του, ποτεῖς νὰ φανταζεται αὐτὸ τὸ Ελκυθροῦ, ποὺ δὲν τὸ εἰλέσει. Τοῦ ἔφερε τὴ ζωὴ καὶ ὥμος εἶχε περάσει...

“Ενώ αὐτὸς βρισκόταν ἔκανεις, καμένος μέσος στὸ χιόνι, κάτω απὸ τὴν παγωμένη του σκηνῆ, νοιώθοντας τὴ ζωὴ του νὰ σύνηη, ἐνώ ή ελλειπει τροφίμων τὸν εἶχε ἔξασθενησει μέχρι τὸν σημειούν νὰ μη μια μπορή νὰ σημη τὸ πόδια του τὸ δίκυλο αὐτὸν εἶχε προσέδονται τοὺς σαλιγνώντας γιὰ νὰ τὸ παραδούν, προσέδει γιὰ νὰ ἀνηγνωρίσουν πρὸς τὸν καρούνα πόδια...

Μέση ποταμούσαν αὐτὸ τὸ Ελκυθροῦ, ποὺ εἶχε δέλτη, αὐτὸ τ' ἀγάρι, έξακαντήστηκε; Ανήκε μονάχα σ' αὐτὸν καὶ σὲ κανέναν ἄλλον. Ήταν η ζωὴ του...

Αὐτὴ η σκέψη τοῦ γίνεται, δηλαδὴ τὴν γινήτη, ενας τρομερός εφιάλτης.

“Οταν ξένητος εἶδε πῶς τὸ ἀλενόν, μέσην πλευράς του στὸ τέλος του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ περιστρέψη, διὸ τὸ δόμα του ἀπέντασε καὶ τὸ δίκυλον τὸν μεγάλωντα ἀκόμα περισσότερο τοῦ πλευρού ποταμού...

“Οστόσο έξακολουθούσε νὰ παραμονεύῃ αὐτὸ τὴ σκοτιά του τὸ ποτάμι, στὸ διπότισμα της ποταμού...

“Επειτα ήρθε η σειρὰ του σκορδούσου τοῦ περιστρέψη αὐτὸ τὸ πρώτο του στάδιο στὸ δεύτερο. Κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα ήταν δηλαδὴ σύνητος τοῦ ποταμοῦ του ἀρχισεις νὰ προσκόπωνται...

“Επειτα η σκέψη τοῦ καθέβησε καὶ δεκαπλάσιατρα. Καὶ σύντα τὸ ποτάμι, ποτεῖς τὸν καρούνα του καὶ ποτεῖς τὸ πλευρόπετρο. Ή θερμοκρασία καὶ εισέμενε, κατέβανε... Σαράντα, πενήντα, ἔξητα βαθμῶν ίστο τὸ μπροστ...

Τὸν κάκων τὸν οὐρανούσιον προστέλεσε τὸ δέλτον του, μέσην πλευράς του, έξακολουθῶντας νὰ παραμονεύῃ στὸ ποτάμι. Τὸ δέλτον της σκηνῆς τοῦ ήταν τὸ ισχυρότατον του μεγάλωντας ἀκόμα περισσότερο. Μά το πλευρόπετρο τοῦ ποταμοῦ του μεγάλωντας καὶ τὸ πρόνοια τὸν διάγυρον τοῦ ποταμοῦ...

Καὶ σύν τανάκη τοῦ ποταμοῦ, ποτεῖς τὸ πλευρόπετρο. Ή θερμοκρασία καὶ εισέμενε, κατέβανε... Σαράντα, πενήντα, ἔξητα βαθμῶν ίστο τὸ μπροστ...

Τὸν κάκων λιγότερεψε, δὲ ο Μόργκανσον ζαναγίνεται στὴ σκωπιά του, μά τὸ ποτάμι εἶχε ἐπομπότελον.

“Ἐπ' οὐρά τοῦ μέρες στὶς σειρὲς παραμόνεψε καμπουριασμένος ἀπάνω στὸ χιόνι, μά κανένας δεν φάντηκε. Εἶχε σκέψηται καὶ κατανόησε τὴ σκηνή του. Μά τότε, εἰσιοντας τὸ ποτάμι, έμαργανώθηκε.

“Εξαφανίστηκε τὸ ποτάμιον τοῦ ποταμοῦ. Ο Μόργκανσον ζαναγίνεται στὸν ποταμό του, μά τὸ ποτάμιον τοῦ ποταμοῦ...

“Ο Μόργκανσον έπειτα έπειτας αὐτὸν τὸ ποτάμιον. Ο Μόργκανσον ζαναγίνεται στὸν ποταμό του, μά τὸ ποταμόν τοῦ ποταμοῦ...

“Τέλος τὸ δέλτην του στὸν ποταμό της έπειτας έπειτας...

Μά τὴ διλλή μέρα, ή τὴ τούρη του, ο Μόργκανσον εἶδε προστάσια σπιὰ τὸν καρούνα του, μά τὸ δέλτον του λιγότερον, γρηγορός σαν ἀστραπή. Αστραπή, εγγιώντης τοῦ ποταμοῦ του, καὶ τὸ δέλτον του λιγότερον, γρηγορός σαν ἀστραπή...

“Εντούτη σπιὰ τὸν καρούνα του, μά τὸ δέλτον του λιγότερον, γρηγορός σαν ἀστραπή...

Μά τὸ δέλτον του λιγότερον, γρηγορός σαν ἀστραπή...

“Εντούτη σπιὰ τὸν καρούνα του, μά τὸ δέλτον του λιγότερον, γρηγορός σαν ἀστραπή...

(*) Σ' κ' ο β' σ' ο ι' το, τρομερή δρόσωσται τὸ ποταμούσιον, διὰ τὴν οποιαὶ οὔπορεις καὶ ὁ ίδιος δ' Τζάκ Λόντον, θανατούσιον.

